

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

Dziesięciolecie urzędowania Pana Prezydenta Rzplitej

Warszawa. — Wczoraj o godz. 18-ej w gmachu prezydium rady ministrów odbyło się posiedzenie organizacyjne komitetu uczczenia dziesięciolecia sprawowania urzędu przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Ignacego Mościckiego.

Na zebraniu tem postanowiono wydać następującą odezwę do społeczeństwa:

W czerwcu 1926 r. profesor Ignacy Mościcki został Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej.

Dwukrotnie — z woli zgromadzenia narodowego — za dobrą radą i zgodzie z życzeniem Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego — profesor Ignacy Mościcki objął najwyższy urząd w państwie, poświęcając wielkość obowiązków nawet najbardziej osobiste umiłowania.

Od dziesięciu lat prowadzi Polskę czołwiek, dla którego wolna i niepodległa Ojczyzna była i jest celem wysiłku całego życia, który od zarania młodości sercem i czynem przystał do najcięższego grona bojowników o niepodległość Polski, wiążąc trwale swoje imię i losy z ideą i pracą Józefa Piłsudskiego. Wieloletnia praca twórcza, na każdym polu działalności Ignacego Mościckiego, jego szlachetność, skromność osobista, umiłowanie prawdy piękna i dobra sprawiły, że właśnie Ignacy Mościcki, pracując wśród ludzi z myślą o ludziach, obrany został przez naród polski na swego przewodnika.

Każdy rok rządów Ignacego Mościckiego mnożył wymienione wartości.

Mądra polityka zagraniczna, dająca Polsce znaczenie w rodzinie narodów wybitną działalność na polu gospodarczym, zapisana takimi czynami, jak: Chorzów, Mościce, Gdynia, Instytut Chemiczny, oraz nieprzemijające dzieła z zakresu uwalniania elementów obrony narodowej, zwiływały się trwale z postacią Ignacego Mościckiego.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej jest dla nas uosobieniem tych cnót obywatelskich, jakie cechować winny naród wolny, pracowity i silny.

Dlatego też, w dn. 3 czerwca 1936 r. cały kraj winien dać wyraz uczuciom, jakie żywi dla Pierwszego Obywatela Rzeczypospolitej i złożyć hołd Temu, który swym przykładem uczył, jak żyć i pracować dla Najjaśniejszej Rzeczypospolitej naszej.

Podpisani, inicjując uroczystości jubileuszowe w dn. 3 czerwca 1936 r., zwracają się do całego społeczeństwa polskiego z wezwaniem do podjęcia odpowiedniej akcji we wszystkich ośrodkach państwa.

Odezwę podpisali: Przewodniczący komitetu: Gen. dyw. Edw. Rydz-Śmigły, gen. inspektor Sił Zbrojnych. Członkowie Prezydium Komitetu: J. Em. ks. kardynał Karkowski, Marszałkowi Aleksandra Piłsudskiego, gen. dyw. Felician Sławoj-Składkowski, prezes rady min. Aleksander Prystorski, marsz. senatu Stanisław Car, marszałek sejm., Dr. Stanisław Wroblewski, prezes Polskiej Akademii Umiejętności.

Pamięć bohatera Wielkiej Wojny uczczono 25.000 kombatantów.

Lille. — Dzień niedzielny poświęcony był uczczeniu pamięci Marszałka Focha. Z całej okolicy Lille nadeszły tłumy b. kombatantów, celem wzięcia udziału w inauguracji pomnika Marszałka. Po nabożeństwie, odprawionem przez msgr. Lienart w obecności przedstawicieli władz cywilnych i wojskowych, generała Weyganda, przedstawicieli państw sojuszników i stowarzyszeń b. kombatantów, gen. Weygand wygłosił przemówienie, w którym sławił pamięć zmarłego wodza. „Zastanawiamo się — mówił gen. Weygand — na czem opierało się Jego nigdy nie zachwiane zaufanie co do pomyslnego wyniku wojny. Niektórzy chcieli w nim widzieć mistyka. Nic podobnego nie było w tym wielkim człowieku, którego zdrowy rozsądek graniczył z genialnością. Tajemnica jego siły znajdowała swe źródło w jego głębokiej mądrości oraz w jego wierze w Boga i w przeznaczenie Francji”.

W czasie uroczystości przeddefilowało przed pomnikiem Marszałka w obecności ambasadorów i posłów Polski, Włoch, Rumunii, Jugosławii i Czechosłowacji 25000 b. kombatantów.

Dymisja gabinetu belgijskiego

Bruksela. — Gabinet belgijski ustąpił. We wtorek o godzinie 17 zebrała się rada ministrów, by zająć stanowisko wobec sytuacji, wytworzonej przez wynik wyborów. Po krótkiej naradzie postanowiono przedłożyć królowi dymisję całego gabinetu. Prezydent ministrów van Zeeland udął się natychmiast do króla, by zakomunikować mu o decyzji gabinetu.

Włosi wzmacniają straż nad granicą austriacką.

Paryz. — Agencja Havasa donosi z Wiednia: Według wiadomości nadeszłych z Tyrolu włoskiego do Innsbrucka, siły zbrojne, podlegające dowództwu w Bolzano, wynoszące obecnie 21 tys. ludzi, będą zwiększone do liczby 25 tys., t. j. do stanu z 1935 r.

Poza tem postanowiono w Tyrolu wio-

Zjazd Związku Legionistów.

W dniu 24-go b. m. odbył się w Warszawie XIII-y walny zjazd delegatów Zw. Legionistów polskich. Podczas posiedzenia wygłosił doniosłą mowę generały inspektor Sił Zbrojnych gen. Rydz-Śmigły. Następnie zjazd przyjął statut organizacji, łączący Zw. Legionistów i legionowe. Kola Pułkowie. Zdjęcie przedstawia uczestników zjazdu. W pierwszym rzędzie (od prawej do lewej) siedzą: premier gen. Sławoj-Składkowski, generały inspektor Sił Zbrojnych gen. Rydz-Śmigły, płk. Walery Sławek, płk. Bogusław Miedzkiński, gen. Skwarzyński.

Z za kulis napadu na zamek ks. Starhemberga

Berno Szwajcarskie. — Od kilku dni nadchodzą tutaj z Austrii niepokojące wiadomości o wzmagającym się tam ponownie ruchu narodowo - socjalistycznym, o poważnych targach między Heimwehrą a i. z. egzekutywą austriacką, tudzież o nie porozumieniu między legitymistami a rządem Schuschnigga. Społeczeństwo szwajcarskie jest pod wrażeniem komunikatów urzędowych austriackiego i niemieckiego o napadzie na zamek ks. Starhemberga i nie tai obaw co do dalszego rozwoju stosunków w Austrii. Według twierdzenia czynników austriackich ma się w tym wypadku do czynienia z napadem zorganizowanym przez bojówki hitlerowskie pozornie dla przywłaszczenia sobie broni, przechowywanej na zamku Starhemberga. Faktycznie chodziło o dokonanie zamachu na osobę przywódcy Heimwehry, zmie-

nawidzonego przez hitlerowców z tego powodu, że przeciwstawiał się systematycznie i z największym naciskiem wszelkiej próbie porozumienia między Wiedniem i Berlinem. Inaczej zupełnie przedstawiają tę sprawę czynniki niemieckie. Przedewszystkiem przeczą one sfianowczo, jakoby w aferę zamieszani byli hitlerowcy a potwóre jakoby wogóle można było mówić o jakimś napadzie. To co rozegrało się na zamku Waxenburg, twierdzą Niemcy, jest tylko jednym z objawów walki między rządem austriackim a Heimwehrą, która po ustąpieniu Starhemberga z rządu nie chce się rozbroić, jak tego domaga się Schuschnigg. Według wersji niemieckiej była na zamku Starhemberga przechowywana broń przeznaczona dla Heimwehry. Heimwehrowcy nie chcąc dać się zaskoczyć wypadkom postanowili broń tę rozdzielić między sobą i w tym celu udali się do zamku swego przywódcy. Władze austriackie dowiedziawszy się o tem postanowieniu nie chciały dopuścić do uzbrojenia frondy heimwehrowskiej i zawczasu obsadziły zamek. „Napadu” dokonała więc raczej policja austriacka. Ponieważ Heimwehra uważając broń na zamku Starhemberga za swą legalną własność nie chciała dobrowolnie ustąpić, doszło do krwawej rozprawy między nią a policją. Aby nie zdradzić, wywodzi komunikat niemiecki, jak bardzo napięte są stosunki między frondującą Heimwehrą a rządem, władze austriackie wołały nadać sprawie więcej cech spisku i zamachu hitlerowskiego na życie Starhemberga. Bez względu jednak na to, jaka wersja będzie nawet bliższą prawdą, faktem pozostaje, że stosunki wewnętrzne Austrii po utworzeniu nowego rządu Schuschnigga układają się znowu niepomyślnie i budzą niepokój u jej bezpośrednich sąsiadów. W szczególności obawia się Szwajcaria przykrych dla siebie refleksów.

Korona i miecz negusa

własnością marsz. Badoglio.
Londyn. — Jak już donosiśmy, władze celne w Suezie skonfiskowały drogocenną złotą koronę i miecz, wysadzany drogiemi kamieniami, które to przedmioty, jak przypuszczano, należą do skarbcza cesarza abisyńskiego i prawdopodobnie zostały skradzione.

W związku z tem arestowano pewnego osobnika, który przybył do Suezu okrętem z wschodniej Afryki i usiłował wspomnianie przedmioty przemyć do Egiptu.

Jak się obecnie wyjaśniło, korona zło-

Uroczystość łowickie.

W dniu 24-go b. m. Łowicz obchodził uroczystości i. z. Święto Miasta, stanowiące wstęp do głównych uroczystości 800-lecia istnienia Łowicza, których oficjalna inauguracja nastąpi w dniu 7 czerwca b. r. Święto Miasta, rozpoczynające bogaty program uroczystości regionalno-turystycznych ziem łowickiej, było równocześnie obchodem dnia św. Wiktora, patronki Łowicza i okolicy. Całe miasto było oświetlone udekorowanymi flagami i zieloną, zaś ulice i place od samego rana zaroiły się ludnością i oryginalnymi strojami regionalnymi. W związku ze Świętem Miasta została udostępniona dla publiczności wystawa p. n. „Przemysł i zdobnictwo księżackie”, urządzona z okazji 800-lecia miasta w murach łowickiego Gimnazjum męskiego. Wystawa obejmie bardzo bogate zbiory ceramiki i ludowych haftów łowickich, oraz zawiera cały szereg niezwykle ciekawych eksponatów, przedstawiających historyczny rozwój zdobnictwa księżackiego. Ponadto, oprócz osobnego stoiska z dziedziną enografii łowickiej, zaprezentowano mało znane i bardzo misternie wykonane koronki łowickie, przypominające słynne koronki belgijskie. O g. 13-ej w sali miejscowego Domu Ludowego odbyło się barwne widowisko regionalne „Łowickie w pieśni, muzyce i tańcu”. Widowisko to stanowiło wspaniałą rewję tradycyjnych obyczajów ludowych ziem łowickiej, w ujęciu muzyczno-wokalnym i zostało wykonane w całości w barwnych kostiumach łowickich przez tamtejszą ludność. — Zdjęcie przedstawia jeden z tańców łowickich w czasie widowiska ludowego.

